

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

Protokolant: prot. sąd. Angelika Kubiaczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Arkadiusza Dzikowskiego

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2022 r.

sprawy **W. K.**

oskarżonego z art. 157 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Chodzieży

z dnia 27 lipca 2022 r., sygn. akt II K 365/21

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków postępowania za instancję odwoławczą w kwocie 50 zł i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 180 złotych.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1070/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Chodzieży z dnia 27 lipca 2022 r., sygn. akt II K 365/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Obraza przepisów postępowania poprzez poprzez nie wyjaśnienie dlaczego sąd nie dał wiary zeznaniom P. K..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Niewątpliwie intencją apelującego było zakwestionowanie prawidłowości dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów obronnych, co miało wpływ na poczynione przez ten organ ustalenia faktyczne i w efekcie na przypisanie oskarżonemu W. K. sprawstwa i winy co do popełnienia przestępstwa z art. 157 § 2 kk na szkodę P. S.. W apelacji zabrakło jednak wskazania przepisów prawnych, jakie miałyby zostać przy tym naruszone, zatem dodać trzeba, że w toku kontroli odwoławczej należało zbadać czy zostały dochowane reguły swobodnej oceny dowodów z art. 7 kpk. Warto zatem w tym miejscu zaakcentować, że zarzut naruszenia art. 7 kpk powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności. Innymi słowy, zarzut obraży przepisu art. 7 kpk</p>		

wymaga wykazania uchybień w ocenie konkretnych dowodów dokonanych w zaskarżonym wyroku prowadzących do wniosku, że dokonana przez sąd ocena dowodów przekracza granice swobodnej oceny i jest dowolna. W procesie karnym nie chodzi wszak o to, czy ocena określonych dowodów i dokonane na ich podstawie ustalenia faktyczne są nieprzekonujące dla strony, lecz o to, czy są one przekonujące lub nieprzekonujące dla sądu w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Sama odmienność przekonania apelującego odnośnie do danych ustaleń faktycznych, nie uzasadnia zarzutu obrazu przepisu art. 7 kpk (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 8 czerwca 2022 r., sygn. akt II Aka 458/21, Legalis nr 2714812). Innymi słowy w kwestii naruszenia art. 7 kpk istotne jest wykazanie konkretnych uchybień w przedstawionym przez sąd wywodzie argumentacyjnym (w postaci naruszeń wyżej wskazanych elementów), natomiast sama prezentacja przez skarżącego własnej oceny dowodów czy interpretacji ustalonych okoliczności, nie jest aktywnością, która może doprowadzić do stwierdzenia rażącego naruszenia prawa. Sam fakt, że przyjęte przez sądy założenia dowodowe nie odpowiadają subiektywnym oczekiwaniom skazanego, nie jest wystarczający do uznania zasadności zarzutu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2022 r., sygn. akt II KK 31/21, Legalis nr 2741089).

Przenosząc przedstawione wyżej rozważania na grunt kontrolowanej sprawy, Sąd odwoławczy nie stwierdził podstaw do uznania, że przeprowadzona przez Sąd

Rejonowy ocena dowodów była dowolna. Wręcz przeciwnie dokonano jej z poszanowaniem wszystkich dyrektyw miarkowania wartości materiału dowodowego ustanowionych w art. 7 kpk, tj. zasad wiedzy, doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania. Sąd I instancji ocenił wszystkie zgromadzone dowody, zestawiał ich treść ze sobą i przypisał przymiot wiarygodności jedynie tym ich częściom, które zasługiwały na przypisanie takiej cechy w świetle art. 7 kpk.

Nie można zgodzić się z apelującym by Sąd Rejonowy nie wskazał powodów zakwestionowania części zeznań świadka P. K. gdyż co innego wynika z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia (pkt 2.1. uzasadnienia). Niewątpliwie można mieć zastrzeżenia do jakości tego uzasadnienia, gdyż powinno być zdecydowanie szczegółowsze w ocenie dowodów, a argumentacja Sądu odnośnie zeznań świadka P. K. winna się znajdować w pkt 2.2. bowiem zasadniczo nie dano wiary temu dowodowi osobowemu. Niemniej jednak ocena ta była wystarczająca dla przeprowadzenia kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia i nie uniemożliwiła prześledzenia toku rozumowania Sądu Rejonowego. Sąd odwoławczy zapoznawszy się z całością materiałów dowodowych przedmiotowej sprawy również stwierdził, że zeznania świadka P. K. w istotnej w tej sprawie części nie zasługiwały na przypisanie im przymiotu wiarygodności. Należało zatem zwrócić uwagę dopowiadając za Sądem I instancji, iż świadek będący znajomym i sąsiadem oskarżonego ujawnił, że rozmawiał z nim o tym „niby pobiciu” i dopiero potem, na jego prośbę

złożył zeznania przed sądem. Okoliczność ta nakazywała zatem wzmożoną ostrożność przy ocenie jego relacji. Analizując zaś treść zeznań P. K. dostrzec trzeba było ich częściową nielogiczność i sprzeczność z zasadami doświadczenia życiowego. Skoro świadek wykonywał prace związane z prowadzeniem gospodarstwa rolnego to mocno wątpliwe jest by będąc w oddaleniu około 50 metrów od domu oskarżonego, na łące, skupiał uwagę na obserwowaniu zachowania nieznanego mu pary. Ponadto zeznania P. K. pozostawały w oczywistej sprzeczności z innymi dowodami, zwłaszcza osobowymi. Co ważne opis zdarzeń przez niego przedstawiony nie przystawał nawet do wyjaśnień samego oskarżonego W. K.. Ten podał bowiem, że po opuszczeniu jego domu, to pokrzywdzony P. S. (po rzekomo poważnej kłótni z partnerką) oddalił się (odszedł bądź odjechał – tutaj podsądny nie jest konsekwentny) w nieznanym kierunku. Natomiast świadek P. K. utrzymywał, że samochodem dwukrotnie wówczas odjeżdżali mężczyzna i kobieta, a po powrocie pod dom oskarżonego ten mężczyzna wysiadł z auta już cały zakrwawiony i się przewracał, nie wchodził do oskarżonego. Dziwi też, że ten świadek po upływie prawie 11 miesięcy od zdarzenia pamiętał, że oboje oni byli pijani tak, że ledwo stali na nogach. Warto jeszcze zwrócić uwagę, że z wyjaśnień oskarżonego nie wynikało by pokrzywdzony po tym jak wrócił pod jego dom był zakrwawiony. Oskarżony spekulował, że obrażenia te powstały gdy P. S. wdrapywał się na bramę garażową i upadł z wysokości na beton. Na tym podłożu miałby widzieć ślady krwi. Poza tym podał, że partnerka pokrzywdzonego P. K. (2) mu powiedziała gdy wróciła

ze szpitala, że P. S. przewrócił się o krawężnik. Uwzględnwszy powyższe wskazania należało stanąć na stanowisku, że zeznania świadka P. K. co do obserwacji na temat zachowania P. S. i jego partnerki, podobnie zresztą jak znaczna część wyjaśnień oskarżonego W. K. były niewiarygodne i jako takie nie mogły stanowić podstawy dla ustalenia stanu faktycznego kontrolowanej sprawy. Tak więc ocena tych dowodów w kształcie dokonanym przez Sąd Rejonowy była poprawna i spotkała się z aprobatą organu odwoławczego. Przeciwne stanowisko obrońcy oskarżonego prowadzące się do przekonywania, że to właśnie zeznania P. K. oraz wyjaśnienia oskarżonego były jedynymi dowodami zasługującymi na przypisanie omawianej cechy, nie zasługiwało na uwzględnienie jako wysoce subiektywne. Argumentacja apelującego przedstawiona w środku odwoławczym nie spełniała podstawowych cech wymaganych w przypadku negowania poprawności procesu weryfikacji dowodów pod kątem ich wiarygodności, które to cechy zostały wymienione na początku rozważań odnośnie przedmiotowego zarzutu.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, względnie uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Chodzieży.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia któregoś z tych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Przeprowadzona przez Sąd I instancji ocena dowodów była poprawna i zgodna z dyrektywami z art. 7 kpk. Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła żadnych uchybień przy ocenie wiarygodności zeznań świadka P. K. oraz wyjaśnień oskarżonego, które to także zostały wymienione we wniesionym środku odwoławczym. Przeciwnie stanowisko obrońcy W. K. na ten temat okazało się błędne. Nie stwierdzono przy tym aby zachodziły przesłanki z art. 437 § 2 zd. 2 kpk warunkujące ponowne procedowanie przez Sąd I instancji i prowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych poprzez dowolną ocenę zeznań złożonych w sprawie przez P. S., w szczególności poprzez zaniechanie krytycznej oceny zeznań tego świadka w związku z szeregiem przedstawionych w toku postępowania danych, z których wynika, że ewidentnie mijał się z prawdą.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut ten stanowi de facto kontynuację podważania przez		

obrońcę dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodowej, będącej źródłem ustaleń faktycznych, według apelującego błędnych. Dlatego znów należało zająć się dowodami, które Sąd Rejonowy uczynił podstawą swego wyroku, w tym przede wszystkim zeznaniami pokrzywdzonego P. S. oraz jego partnerki P. K. (2). Omawiany zarzut nie zawierał nawet otwartej krytyki wobec zeznań P. K. (2), jednakże w treści uzasadnienia apelacji znalazły się twierdzenia odnoszące się także do tego dowodu. Wobec tego konieczne było objęcie kontrolą instancyjną także i tego dowodu. Organ odwoławczy, podobnie zresztą jak Sąd Rejonowy, stanął na stanowisku, że zeznania pokrzywdzonego P. S. oraz jego partnerki P. K. (2) były ze sobą spójne, konsekwentne, a nadto korelowały z treścią opinii biegłego medyka sądowego – S. P., zgodnie z którą stwierdzone obrażenia ciała P. S. mogły powstać w okolicznościach podanych w złożonych przez niego zeznaniach. Pokrzywdzony zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i w trakcie przesłuchania na rozprawie podawał tożsamy opis przebiegu inkryminowanego zdarzenia. Pewne drobne różnice w jego zeznaniach nie stanowiły przeszkody dla przypisania temu dowodowi przymiotu wiarygodności bowiem dotyczyły okoliczności ubocznych (typu czy jego partnerka w ogóle nie piła alkoholu u oskarżonego czy też na początku spotkania wzięła jednego drinka), a nadto od czasu wydarzeń objętych tym postępowaniem upłynął okres czasu, który mógł zatrzeć w pamięci pokrzywdzonego pewne szczegóły zdarzenia. Podważając wartość dowodową opisywanych dowodów osobowych obrońca oskarżonego kilkakrotnie podkreślał, że osoby

te w trakcie pobytu u oskarżonego poważnie się ze sobą pokłóciły i wtedy pokrzywdzony został na zewnątrz, a jego partnerka wróciła do domu i miała poprosić oskarżonego o zamknięcie bramy z uwagi na obawy przez pokrzywdzonym. Należy zauważyć, że okoliczności te wynikały jedynie z tej części wyjaśnień oskarżonego, która nie poparta żadnym wartościowym dowodem, nie zasługiwała na wiarę. Ponadto pokrzywdzony i jego partnerka składając zeznania nie kryli, że doszło pomiędzy nimi do wymiany zdań i sprzeczki związanej z wyjściem przez P. K. (2) na podwórze z butach dziewczyny oskarżonego, co nie spodobało się pokrzywdzonemu. Nie była to jednak żadna poważna kłótnia, czy awantura jak to kreował w swoich wyjaśnieniach oskarżony, a jedynie nieporozumienie i wymiana zdań na określony temat. Oskarżony twierdził też, że w czasie kiedy pokrzywdzony był na zewnątrz domu i dobijał się do okien on razem z P. K. (2) rozmawiali ze sobą przez około półtorej godziny. Tymczasem świadek P. K. (2) podała, że chciała opuścić mieszkanie oskarżonego, jednak drzwi wejściowe były zamknięte. Wskazała także, że oskarżony chwilę przed otrzymaniem przez nią od pokrzywdzonego wiadomości MMS ze zdjęciem zakrwawionej twarzy zniknął i pojawił się z powrotem po kilku minutach. Partnerka pokrzywdzonego słysząc dobijanie się przez P. S. do okna chciała do niego iść, jednak miała zamknięte drzwi i widziała jak oskarżony udał się w tamtym kierunku. Opis zdarzeń zaprezentowany przez P. K. (2) potwierdza w całości relację pokrzywdzonego. Wobec spójności, logiczności i zgodności z zasadami

<p>doświadczenia życiowego treści tych dwóch omawianych dowodów osobowych to właśnie im należało przypisać przymiot wiarygodności, jak trafnie uczynił Sąd Rejonowy. Obrońca oskarżonego podnosił, że pokrzywdzona na potrzeby procesu zmieniła front i uwiarygodniła wersję swojego partnera – P. S.. Teza ta nie znajduje żadnego potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym i jako taka musiała zostać odrzucona.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Chodzieży.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia któregoś z tych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Przeprowadzona przez Sąd I instancji ocena dowodów oskarżenia była poprawna i zgodna z dyrektywami z art. 7 kpk. Przeciwnie stanowisko na ten temat obrońcy W. K. okazało się błędne. Nie było więc powodów by w instancji odwoławczej wydać orzeczenie jakiego oczekiwałby apelujący.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

3-3.	<p>Obraza przepisów postępowania poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut ten został skonstruowany w niepoprawny sposób albowiem jeżeli skarżący zmierzał do podważenia poprawności ustalenia Sądu Rejonowego co do popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu winien zarzut taki zakatalogować jako należący do kategorii błędu w ustaleniach faktycznych. Mając to na względzie należy przypomnieć, iż aby zarzut błędu w ustaleniach faktycznych był skuteczny, niezależnie od prawidłowości jego nazwania i wskazania podstawy jego podniesienia, musi on prowadzić do jednoznacznego ustalenia, iż sąd I instancji wbrew dowodom ustalił przebieg zdarzenia odmiennie niż z nich wynikało (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 czerwca 2022 r., sygn. akt II AKa 438/21, Lex nr 3399224). Tymczasem w przedmiotowej sprawie brak było podstaw by w instancji odwoławczej stwierdzić, że Sąd I instancji właśnie wbrew dowodom ustalił przebieg inkryminowanego zdarzenia. Oczywiście stwierdzenie to odnosi się wyłącznie do tej części zgromadzonego materiału dowodowego, która w procesie jego oceny została uznana za wiarygodną. Bowiem jedynie tego typu dowody mogą stanowić podstawę czynionych w danej sprawie ustaleń faktycznych. Sąd odwoławczy zajął</p>		

stanowisko, że organ niższej instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny kontrolowanej sprawy i wszystkie te ustalenia zostały oparte na wiarygodnych dowodach (co ważne nie stwierdzono żadnych uchybień proceduralnych w procesie weryfikacji dowodów pod kątem ich wiarygodności). Prawidłowe było także wnioskowanie, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa z art. 157 § 2 kk i dlatego należało mu przypisać odpowiedzialność karną za zarzucany czyn. Przeciwnie stanowisko obrońcy opierało się na tych dowodach, które w tym procesie okazały się niewiarygodne, dlatego też twierdzenia zawarte w apelacji były chybione. Poza tym skarżący nie miał racji twierdząc, że nie było powodu by oskarżony wyrządził pokrzywdzonemu krzywdę. To bowiem, że P. S. dobijał się do domu oskarżonego, natarczywie pukał do okna, jak najbardziej mogło stać się powodem, dla którego zaraz potem oskarżony zadał mu uderzenia w głowę. Nie można przy tym zapominać, że obaj panowie byli po spożyciu sporej ilości alkoholu, który potęgować mógł działania impulsywne i pod wpływem emocji. Potwierdzeniem tego jest przemilczana przez obronę, a wynikająca z materiałów dowodowych okoliczność, że oskarżony gdy już ochłonął pojechał do szpitala gdzie przebywał P. S. aby go przeprosić (tak: zeznania P. K. (2), P. S.). Później też nawiązał z pokrzywdzonym kontakt telefoniczny chcąc go nakłonić do wycofania sprawy karnej i dogadania się (zeznania P. S., nagranie audio z rozmowy).

Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Chodzieży.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia któregoś z tych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego odnośnie umyślnego zachowania oskarżonego, które wyczerpywało wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa z art. 157 § 2 kk były w pełni poprawne i oparte jedynie na tych dowodach, którym przypisano przymiot wiarygodności. Wobec tego obiektywnie rzecz biorąc nie było powodów by w jakikolwiek sposób ingerować w orzeczenie Sądu Rejonowego. Nie stwierdzono przy tym aby zachodziły przesłanki z art. 437 § 2 zd. 2 kpk warunkujące ponowne procedowanie przez Sąd I instancji i prowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	Przedmiot utrzymania w mocy
<p>Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy w całości była całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Sąd II instancji zweryfikował także wymiar kary orzeczonej względem W. K. za przypisany mu czyn zabroniony z art. 157 § 2 kk i nie stwierdził by kara w wymiarze orzeczonym przez Sąd Rejonowy była niewspółmierna do wagi i okoliczności rozpatrywanego przypadku.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>		# art. 439 k.p.k.
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	Przepis art. 636 § 1 kpk stanowi, że w sprawach z oskarżenia publicznego, w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego, koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi na ogólnych zasadach ten, kto wniósł środek odwoławczy, a jeżeli środek ten pochodzi wyłącznie od oskarżyciela publicznego –

koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

Mając na względzie powyżej przytoczoną normę prawną, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł (na kwotę tę składał się ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism, co wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.) – 20 zł oraz opłata za uzyskanie w instancji odwoławczej informacji o oskarżonym z Krajowego Rejestru Karnego – 30 zł). Ponadto w oparciu o regulacje art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd odwoławczy wymierzył podsądnemu opłatę za II instancję w kwocie 180 zł.

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak